

56. loutkářská Chrudim

DNES

2.7.2007

10.00, 15.00, 17.00 - Husovka
Josef Čapek • PEJSEK A KOČIČKA
 LS Na Židli, Turnov ***

Eduard Vavruška – Libor Štumpf • **RYBÁŘ**
Miroslav Alexa, Chrudim ***

11.00, 14.00, 16.00 - DKP malá scéna
František Hrubín • **1x3 POHÁDKY**
LS Terka, Žamberk *

**Jana Dvořáčková na motivy vlámské pohádky
ČERNÁ A BILÁ FRŮNA**
LD Maminy, Jaroměř *

11.00, 14.00, 16.00 - MED
L. Moszcynski, J. Wilkowski • **GIŇOL**
LS Klubíčko, Cvikov *

19.00 - letní scéna – Resselovo náměstí
MEKYBAND • M. ŽBIRKA revival band

20.00 - Divadlo Karla Pippicha
Veřejná rozprava ke shlédnutým představením

21.00 - Divadlo Karla Pippicha
TRI MUSKETYRI
Divadlo ALFA, Plzeň **

ZÍTRA

3.7.2007

11.00, 14.00, 16.00 - DKP malá scéna
Zdeněk Sloboda
FERDA MRAVENEK A KAMARÁDI
TLD Zvoneček, Praha *

15.00, 18.00 - Divadlo Karla Pippicha
Daniil Charms • **FIALOVÝ VÍTR**
LS Céčko, Svitavy *

19.00 - Letní scéna – Resselovo náměstí
ANNA K. – koncert

20.00 - Divadlo Karla Pippicha
Veřejná rozprava ke shlédnutým představením

* **soutěžní představení**
 ** **inspirativní program**
 *** **okénko loutkářských tradic**

GO!

text4next

Alexandr Vveděnskij

Rozhovor o nepřítomnosti poezie

Dvanáct lidí sedělo v pokoji. Dvacet lidí sedělo v pokoji. Čtyřicet lidí sedělo v pokoji. V sále probíhal koncert.

Pěvec zapěl:

Básníci prý písně vzali

A všechny je vyzpívali.

Spí klidně v rakvích pěvci

Lakomí jako sobci.

Pěvec udělal pauzu. Objevil se divan. Pěvec pokračoval.

Strom stojí tiše, bez hlásky,

Bez ladu noc se spouští.

A slunce stroze vědecky

Spaluje nudné houští.

Pěvec udělal pauzu. Divan zmizel. Pěvec pokračoval.

Mraky pyšně nebem kráčí.

Hřebec běží, tam kam má.

Verše nikdo nepřednáší,

Všude ticho, všude tma.

Pěvec udělal pauzu. Objevil se divan. Pěvec pokračoval.

Umřeli všichni básníci,

Hudebníci i pěvci

A nejspíš někde leží si

A klidně spí jak sobci.

Pěvec udělal pauzu. Divan zmizel. Pěvec pokračoval.

Jen na přírodu pohlédni

Najednou všichni přistoupili k oknům a pohlédli ven, výhled byl všude ubohý.

Na oněmělé lesy.

Všichni se podívali k lesům, které nevydaly ani hlásku.

Dneska už lidem nudně zní

Všechny ty ptačí hlasy.

Všude kolem si odplivují lidé, jakmile zaslechnou ptačí zpěv.

Pěvec udělal pauzu. Objevil se divan. Pěvec pokračoval.

Podzim. Spad list krvavý.

Stmívá se nad hřbitovy.

Ticho je. Jen noční mlha

Všechny kopce zalehla.

Pěvec udělal pauzu. Divan zmizel. Pěvec pokračoval.

Pak básníci spící vstali,

Řekli mi, jo pravdu máš.

Svoje jsme si odzpívali,

Žlutě kvete hřbitov náš.

Pěvec udělal pauzu. Objevil se divan. Pěvec pokračoval.

Pod zemí hudba vyhrává,

Červ básně recituje.

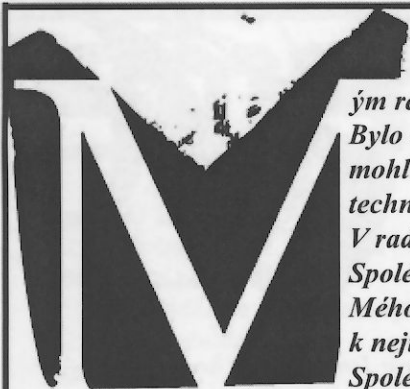
Řeka rýmy opakuje,

Zvěř tóny písni pije.

Pěvec udělal pauzu. Divan zmizel. Pěvec umřel.

Copak tím dokázal.

(Ten, který vyšel z domu...)

ým redaktorům.

Bylo mým nejvroucnějším přáním, aby těch let, která z Boží milosti jsou mi ještě dopřána, mohla zasvětit Valderonu a uchránila ho před těžkými oběťmi a břemeny technologické války s tiskárnou.

V radě Prozřetelnosti bylo jinak rozhodnuto.

Spoléhám na Svoje redakční kolegy, kteří ve všech bouřích vždy v jednotě a věrnosti kolem Mého šéfredaktorského křesla se seřadili a pro cesti, velikost a moc Valderonu k nejtěžším obětem vždy byli ochotni.

Spoléhám na statečnou, obětavým nadšením naplněnou mediální moc Valderonu. A důvěřuji ve Všemohoucí Valderon, že Mým mediálním zbraním dopřeje vítězství.

Petra Kosová v. r.

POZOR

Fotky z letošní LCH postupně přibývají na webu!!! Honí-li vás zvědavá, zde je adresa:

www.chrudimskydenik.cz/lch

Jakmile to bude jen trochu možné, vyvěsíme aktuální číslo Valderonu k náhledu na okna redakce. Pokud se na vás nedostalo, přijďte si počíst. Pochopitelně s rizikem, že si vás někdo z redaktorů začne všimát a obtěžovat vás návrhy. Takže si rozmyslete, Mařenky.

POHOD

máte štěstí, že jdou zrovna kolem

Johanka vedle Muzea loutkářských kultur je báječná loutkářská hospůdka. Mají tam místní pivo Rychtář za 18 Kč, což přivítají zvláště ti, kteří s jedovou slinou vyplivují jméno plzeňské popové pivní skupiny Saab Miller. V nabídce rovněž tlačenko, utopenci, hermelín nakládaný i grilovaný. Obsluha nesmírně vlídná a loutkářům nakloněná. Redakci včera pozdě ráno hýčkal personál loupáním ananasem a vychlazeným melounem. Vy si na ovoce nechte zajít chuť a jděte se raději podívat na terášku, kde se griluje.

Balustráda je kavárna kousek od náměstí cestou k Medu. Frappé se jim samo šlehá před očima, obsluha je vstřícná a má přehled o bankomatech všech bankovních domů ve městě. Zmrzlinu si tam nedávejte! Tedy pokud nevyhledáváte málo výrazné mléčné příchutě a ledové krystalky ve zmrzlinovém těstě. Terasa na městských hradbách, stínu dostatek.

Valderon je, když...

KRAJSKÉ POROTY

LS Maminy – BOĎI Jaroměř

Černá a Bílá Fróna

Jana Dvořáčková a Zdena Brouková jsou zkušené loutkářky a nehrají spolu prvně. Tentokrát Jana napsala hru na motivy vlámské pohádky a ta se stala kvalitním základem pro jejich inscenaci.

Hrají na stole a dvou židlích („detašovaných“ dějištích), v hezké a funkční výpravě, s marionetami dvou velikostí i miniaturními „spodáky“ - podle toho, zda se děj odehrává v interiéru, či jak velký úsek krajiny je zabírán. Tuto výtvarnou složku inscenace obstarali jejich manželé, J. Dvořáček a P. Brouk.

Obě herečky spolu začínají ve vzájemné komunikaci trochu „antagonisticky“, ale posléze spolupracují k šťastnému konci příběhu o matce, která měla dvě dcery, tu krásnou nenáviděla a chtěla zničit, ale díky vzájemnému vztahu obou sester se to nepovedlo. Maminy ve svém projevu výborně dokážou odlišovat jednotlivé postavy od vyprávění, mají smysl pro temporytmus jednotlivých situací i celku, mají schopnost komunikovat s publikem. Do hry zapojují i dětské diváky, kteří přicházejí udělat ze svých ručiček most, aby Bílá Fróna mohla přejít jezero a zachránit se. Působí to samozřejmě a nenásilně. Stejně nenásilně (a až neuvěřitelně ukázněně) působí zapojení pětileté Zdeniny dcerky obstarávající přesně sporadický zvukový doprovod.

Inscenace Černá a Bílá Fróna má emotivní náboj i humor a domníváme se, že jako zajímavá ukázka kvalitního, v podstatě rodinného divadla by se stala nesporným obohacením programu Loutkářské Chrudimi.

Soubor doporučen do širšího výběru z regionální loutkářské přehlídky: Turnovský drahokam.

Porota: Karel Šefrna, Matěj Šefrna, Alena Exnarová

Klubíčko, Cvikov

L.Hoszcyński, J.Wilkowski v úpravě P. Poláka: GIŇOL

Na scéně vidíme střechy Pařížských domů + okna horních pater. Bližší paraván je nižší, zadní prospekt vyšší. To je prostor pro hru maňasů. Celá hra začíná příchodem dvou loutkářů Žána a Žanet, kteří vlastně celý příběh komentují, vztahují se k němu. Doprovází jej také zpěvem a hudbou. Jejich úloha se prolíná s příběhy loutek. Loutky za paravánem ožívají a skrytými herci je hrán příběh Giňola.

Tato inscenace byla plná života, radosti ze hry, situační komiky (tak jak to Giňolovi sluší). Dva mladí lidé vepředu sympaticky, s komediální dravostí, vedou příběh. Úskalím této inscenace je však v nedořešení dramaturgicko – režijních kompetencí postav. Především v tom, že Giňol sám, nevychází jako „akční hrdina“, ale je spíše manipulován herci vepředu. Ti za něj řeší, jak se dostat z vězení, (mříž je prostě jen odstraněna loutkáři), a ani důvod, proč se do vězení dostal, není příliš charakterově rozehraný. Nejednotně pak působí postavy tří „mocností“ – soudce, domácí ?? (jejda). Ti spíše vypadají jako ukřičení strýcové, než by představovali moc svého úřadu.

Celé představení pak trpělo trochu nedostatkem temporytmu – působilo trochu chaoticky. Také proto, že s refrénem situací nebylo v tomto smyslu důsledně pracováno.

I přes všechny tyto nedostatky však představení diváky zjevně bavilo, viděli jsme spoustu dobrých nápadů, užili jsme si i živelné komunikace. A v neposlední řadě bylo zřejmé, že nás tímto představením tvůrci nechtěli jen pobavit, ale že nám smích měl tak trochu i tuhnout na rtech. Bezesporu tu byla vnímatelná výpověď o setkání s mocí, zejména od mladých lidí vepředu. A určitě nám předvedli dobré divadlo!

Soubor doporučen do širšího výběru z Krajské přehlídky Louny

Porota: Mirka Vydrová, Pavlína Kordová, Štěpán Filčík

Terka – ZUŠ Žamberk

František Hrubín: 1 x 3 pohádky

Terka nebo-li Tereza Schlögllová vyprávěla a zahrála veršované Hrubínovy pohádky o kůzlátkách, Smolíčkovi a Červené Karkulce na malém paravánu, na který si postupně stavěla dekorace. Hrála třemi různými velikostmi loutek – malinkými na tyčce (např. v 1.pohádce kůzlátka), většími maňásky (např. v první pohádce vlk) a svým vlastním obličejem dotvořeným znakem (např. v 1.pohádce koza). Výtvarné prostředky byly jednoduché a čisté, Terezin projev živý a suverénní, přestože jde o její první inscenaci. Je schopná výrazně pointovat situace, střídat vyprávění s interpretací postav, má smysl pro nadhled. Prostřední pohádce O Smolíčkovi by ještě prospělo rozehrát jezinky výrazněji a Smolíčka atakovat postupně tak, aby byl vývoj pohádky zřetelnější. Přes tuto drobnou připomínku je inscenace výbornou ukázkou jak dobrého pedagogického vedení interpretky (vedoucí Olga Strnadová), tak i kvalitní sólové loutkářské produkce.

Soubor doporučen do širšího výběru z Regionální loutkářské přehlídky Hradec Králové

Porota: Anička Duchaňová, Tomáš Žížka, Alena Exnarová

SMSemináře

Seminář L

09:00 Jarča je pryč... hurá na mravence! A husy jakbysmet!

10:00 Kozí prostocviky.

11:00 O hledání a nacházení rytmu nejen v inscenaci

12:00 Co zažehla Jiskra?

Agent 00L

Seminář N (neverbální divadlo – lektor Michal Hecht)

Všichni se shodli, že nám vysoce vyhovuje, poněvadž jsme tu sami mladí a po dlouhých nocích stejně nemůžeme verbálně komunikovat.

Ráno jsme se roztančili a začaly jsme se učit jak hýbat každou částí těla nezávisle na ostatních. Padají zde odborné pantáto mimické termíny typu vystrč prso, namiř zadek nebo musíte to vyvrhnout wlnou z břicha. Zatím jsme se blíže seznámili s problematikou zdi, hole, provazu a kroužení žebry. Agent 00N

Seminář S

I dnes pokračovala diskuse o pojetí příběhu sněhové královny. V další části semináře padaly návrhy na způsob ztvárnění této pohádky a probíhalo „strastiplné“ rozdělování do dvojic.

Agent 00S

Seminář Z

Pro nedělní dopoledne bylo příznačné zpívání v příjemném prostředí chrudimské stromovky. Naučili jsme se dvě nové písně a dokonce jsme vymýšleli i písně vlastní. Byla to fuška, ale bylo to moc fajn. J

Mmmmm – šusty, šusty – capity, capity- klap, klap – lusk – tlesk – cvak – ťuk, ťuk – šššššš – dábadú many many máá – bim, bam, bim, bam – dávadá dávadá – tu tu tu tu – cink – břink – bum prásk – tap tap túdydýdá dadáda uapapadatúúúú – vaxóójaa, vaxóójaa – maru makita sienko – mmmmmmmmm Agent 00Z

Seminář D

Rozdělili jsme se do skupin, abychom první dějství rozdělili do situací. Pro situaci je typické, že může mít různá řešení. Co s tím dál? Agent 00D

Seminář K (klub pro děti)

Výkřik ze semináře: „Dobrý den, můžu si koupit tyhle kalhoty?“ „Ale to je sukně!“ Hezký den přeje Veronika J

Já sem lituji

Omlouváme se souboru ZUŠ Veselí nad Moravou, že k jejich inscenaci nevyšlo včera hodnocení poroty a omylem bylo jejich představení označeno za inspirativní. Soubor byl nominován z národní přehlídky Dětská scéna Trutnov.

DOROTA:

Představení, které nás přenáší do dob minulých a na místa vzdálená

Čím jsem byl do představení vtažen? Je příjemné, že si mohu klást právě takovou otázku. Tři slečny s krátkým prologem malého děvčátka na sebe vzaly jistou urozenost japonských dvorních dam s jejich vypjatou zdvořilostí i způsoby. Do hry na tyto dvorské manýry se nijak nemusely nutit, stejně jako se do nich nemusí nutit japonské dámy. Naopak si tyto způsoby a chování s chutí gustýrovaly. S nemalým zapojením tělovosti a se zápallem.

Pak rozehrály příběh, v němž byly leckteré události jasně méně, než nakolik byla určitá atmosféra a poetičnost celé inscenace. Nejasnost vyplývala mnohdy přímo z toho, jak byly řečeny některé repliky. Dívky se do jisté míry nechaly unést formální krásou textu a nechaly se svést k jisté baladičnosti při jeho přetlumočení. Leckde by lépe posloužila naprostá konkrétnost, která by zdánlivě šla i proti básnivé náladě představení a konkrétní životní chuť a určitost. To bylo vidět při srovnání s místy, kde se to naopak povedlo. Příklad: když se chlapec a dívka zavřou v pokoji „Budou tam sami“. I japonské dámy jsou ženy a při přenosu takovýchto poutavých informací se projevují obdobně jako třeba právě dívky, které jsme viděly. Nalézt si takové analogie, aby scény měly konkrétní vyznění by nejspíše práci zajímavě rozvíjelo. V inscenačním smyslu mohly být některé události také artikulovány přesněji. Nutno dodat, že jsem chvílemi abdikoval na porozumění některých momentů příběhu, ale ne s nespokojeností. Byl jsem saturován jinak. Ale ne zástupně! Uspokojovala mne sama divadelnost a angažovanost hereček. Jejich loutky byly prodloužením jejich gesta a gesto vycházelo z myšlenky. Bylo to poznat na projevu stínových loutek a tam, kde bylo lze zahlédnout za paravanem herečku, tak to bylo poznat i na ní. Představení je ucelené a má nepopiratelnou náladu a gestus.

Petr Vydra

DOROTA vs. HOLOTA

Petr Vodička: symboly nebyly dotažené, např. oheň, rád bych viděl více vypracované jeho využití jako životní energie

Robert Smolík: každý druh světla má svou energii, kvalitu, barvu, význam, ten halogen při stínohře poezii vyrušil, atmosféra prchá

Luděk Richter: je jasný protiklad zahálka – láska?

Jakub Hulák: chce to komornější prostor

Štěpán Filčík: hudba nebyla vybírána důsledně, i když atmosféru vytvářela, část byla z jiné kulturní oblasti

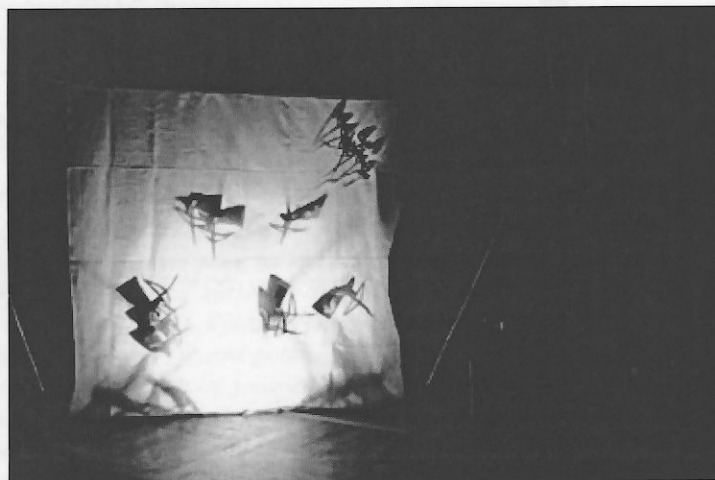
KITÁT: *“Když mě pohltí ta atmosféra, ten duch japonského (východoasijského) divadla, mají pak smysl ty naše evropské plky?”*

RE: d'akce

Všechno šepem není čertem

Puristická barevnost a jednoduchá scéna připravily prostor pro japonsko-seanci při intimním osvětlení. Stínové divadlo pro krásnou Lin se pokusilo najít zklidněný výraz a čistý tvar, což předloze sluší. Paradoxně nakonec stínohra sama možná zůstala jen lehce nahozená a trochu ve stínu ostatní akce. Vytěžit se možná trochu víc dalo i preciznější práci s muzikou.

Kuna

“
-móc pěkný
-hezky mluvily a držely tvar
-takový uhlazený
-hezke, takové křehké, uhlazené, hrály disciplinovaně
-zajímavá práce se svíčkou
-forma se mi líbila, takový nápaditý, ale málo dramatický, spíš poetický
-loutky tam neměly moc velkou roli, hodně vyprávěný
-proč ji to divadlo postavilo na nohy, když zrovna to bylo nejslabší, to nevím

”

”

DOROTA:

Inscenování a hra

Představení souboru LS Moje pětka Bleděmodrý Petr je inscenačním pokusem zpracovat téma začlenění minority do většinového společenství. Dětský soubor pracuje s divadelními prostředky, které odpovídají věku a složení souboru: Příběh o ošklivém psím káčátku nabízí dostatek možností, jak si se zvoleným tématem hrát a prostřednictvím hry se dotknout i hlubších souvislostí. Přestože dětské představitelé působí v představení přesvědčivě, otázkou zůstává, zda-li zvolený úkol, dovést dramatickou hru k divadelní inscenaci, nebyl v dané chvíli nad jejich možnosti a schopnosti. Během večerní diskuse několikrát zaznělo, že dospělí diváci sdíleli emocionální rovinu poselství představení. Jiní se domnívají, že to byl výsledek zvnějšku režiséřkou účelově vybudované situace. Autor těchto řádků má pocit, že kvalita práce souboru LS Moje pětka spočívá v něčem jiném, než je nazkoušení plnohodnotné divadelní inscenace. S přihlédnutím k věku členů souboru mu připadá zajímavější prvek hry a hravosti, který v procesu zpracování tématu umožní mnohem bezprostřednější dětskou reakci. Bez nároku na reprizování. Jediněčnou, a možná o to cennější.

Karel František Tománek

DOROTA vs. HOLOTA

Karel Tománek: tohle představení nutí k jinému nahlížení, dá se k němu přistupovat jako ke klasickému divadlu, které usiluje o výpověď nebo máme vnímat hlavně dramatickou výchovu, kterou v něm cítíme?

sympatické, komunikuje s diváky

Petr Vydra: děti občas působí zcizeně, je na ně kladen větší nárok, než odpovídá věku – hrát s loutkami, vztahy mezi sebou a ještě „zcizovány“ interpreti jsou šikovní, ale inscenace nevychází z jejich elementární zkušenosti

Divák: naopak, byli velmi uvěřitelní, reakce dalších diváků byly podobné

Jana Štrbová: má to silné téma, děcka si to prožily,

nějak se to ale nepodařilo spojit s tou jevištní interpretací

Jakub Hulák: není zásadní problém v uchopení, ale na konci je to trochu plakát, ale je to jejich téma

Jiří Adámek: ten závěr, to předávání lodičky, to bylo poselství, to změnilo vnímání celého představení intenzivní sociální téma

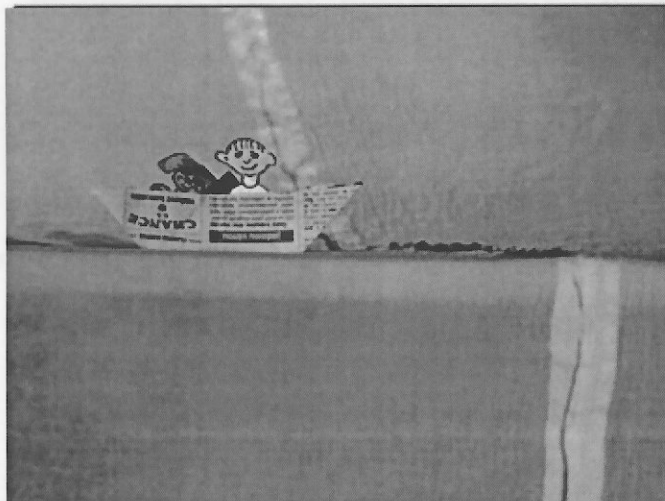
Luděk Richter: dobře založená pedagogická práce, ne vše se povedlo téma se posouvá, nejprve opovrhovaný a šikanovaný pes pak poznává, že je jedinečný, vzápětí je psů plný ostrov, ale neznají jinak barevné psy, v závěru vyplují, aby poznali barevnost světa, co s tím?

RE: d'akce

Děti, verva a Poselství

Nejvíce mě představení bavilo, když si děti spontánně a s vervou hrály. To byla důležitá inspirace pro ty učitelky ZUŠ, které mají ve zvyku děti režírovat a mermomocnit. A vida: jde je nechat hrát si tak, jak je jim přirozené - a ony přitom dokáží poutavě vyprávět příběh. Příliš popisný motiv odlišnosti už mě tolik nenadchl, stejně jako závěrečné předávání modrých lodiček. Když děti na závěr představení předávají tímto způsobem Poselství, jsem abnormálně podezřívá. Mám totiž alergii na vydírání roztomilostí. S tím tedy opatrně. Dětem ovšem musím poděkovat za energetickou bombu, nutně jsem ji potřebovala, takže jsem si po upírsku zasosala. Díky.

Kosa

héeézkýýý
ten příběh je sám o sobě silnej, děti upřímný, ale nepodařilo se to prolnout
hezky mluví a vědí o čem
bavilo je to a takový upřímný to bylo
přesně k tomu jejich věku
bezprostřední, milý
skvělý, milý
plyšáci? To vypadá jako „řešení“ pro chudé soubory, ale není to správný směr

“

”

DOROTA:

Japonský příběh na českém nádraží

Sympatický a do značné míry zdařilý pokus o one man show Jakuba Maksymova, žáka ZUŠ v Jaroměři. S pomocí své učitelky Jarky Holasové přenesl do našich zeměpisných souřadnic původně japonský příběh publikovaný na internetu pod názvem Pán rýžové sýpky. V Jakubově úpravě se vypráví o hrdinovi Honzovi, který všem ochotně pomáhá, protože ale nikdy není náležitě odměněn, odchází do světa, kde zachrání medvěda před obří housenkou a nakonec se vytoužené odměny dočká. V inscenaci lze těžko mluvit o tematické výstavbě či promyšlené dramaturgii, Jakub ve svém příběhu, který vrcholí Honzovým smrtícím plivancem, nebazíruje důsledně na logice a řetězí některé prvky téměř dadaisticky. O příběh samotný totiž zjevně příliš nejde, tématem je spíš samotná hra, která vzniká přímo na scéně před očima diváka. Hra, která je rámovaná příchodem nádražního poklízeče, kterého k vyprávění „poučného“ příběhu pasažérům čekajícím na vlak inspirují plivance mezi odpadky. Limitem vtipné a divácky vděčné hry je ale stálý rozpor mezi předstíráním, že nápady vznikají tady a teď a na druhé straně faktem, že loutky, ač sestavené z vhodných odpadků, jsou předem pečlivě nachystány a na okraji odpadkového vozíku jsou od začátku připravena jejich vahadla. Divák se sice může dohadovat, že má co do činění s jakýmsi „drážním pábitem“, který přes den zametá a nadává, že jsou lidé prasata, a po večerech (nebo snad ještě v pracovní době?) si z milovaných odpadků vyrábí loutky, v řádu inscenace ale jasnou informaci nedostane. Snad právě tato neurčenost může být i příčinou poněkud nepřesného a nejistého uchopení postavy uklízeče, které od začátku ubírá vyprávění na věrohodnosti. Nedotaženost nádražního rámce nás může snadno svést na falešnou stopu, že snad jakési myšlenkové poselství či téma inscenace máme hledat v samotném příběhu o Honzovi. Autorský a tvůrčí vklad Jakuba z Jaroměře je ovšem i přes veškeré výše zmíněné rezervy třeba především ocenit, na poli dětského divadla je rozhodně mimořádný a vzácný.

Jakub Hulák

DOROTA vs. HOLOTA

- Petr Vodička:** fenomén inspirace zkušeností, osvěžující, živé
chybí více sebevědomí, herec se trochu styděl, mohl více hrát se situací uklízeč kontra lidé čekající na vlak. Dobře fungovala píseň a její refrén.
- Robert Smolík:** poměrně pěkné loutky, je roztomilé, že nic neumějí, proč ale nevznikaly na scéně?
- Luděk Richter:** refrén je mimoběžný, je to přece absurdita
- Tomáš Žižka:** je to dadaista, vytvořil společenskou satiru a poukazuje na několik rysů češství
- Jakub Hulák:** téma není ten příběh, tématem je hra

RE: d'akce

Recyklované loutky, recyklovaný příběh

Jako pravověrný environmentalista křičím rozhodně ANO. Loutky jako součást PETartu. Není to prvně (vzpomeňme Červotoči čaj před pár lety) a je to výzva. Odpadkový byl, adekvátně tomu a myšleno v dobrém, i příběh. Jakub Maksymov potvrdil Pachýřovskou poučku, že navázat se dá cokoliv (i když nebylo to možná nutné – kde vzít mezi odpadky tolik vahadel?) Herecky ještě na sobě musí zapracovat, náznaky specifické komiky tu jsou. Až se otrká, může vystoupit přímo na zaplivané vlakové zastávce nebo na veřejných záchodcích. A mimochodem, miluju příběhy s jasným ponaučením.

Fr.

- se líbilo
- to bylo originální
- takový recyklovaný, dobrý nápad, co s odpadky
- krátký a pěkný, potěšilo
- j- á jsem taky občas prase a plivu na zem a teď mi to došlo, tak se stydím
- měl rychle sklizený loutky, to je výhoda
- mně by se líbilo, kdyby to hrál na nádraží

DOROTA:

Loutkou a ukazovátkem

Cílem představení Úplněk nad pampou je podle slov režiséra „ukázat, jak je to blbý“. TO je v tomto případě latinskoamerická telenovela, která se jako fenomén zapsala jak do srdcí žen v domácnosti, tak do srdcí umělců nalézajících zálibu v nejrůznějších v podstatě bizarních žánrech, které se objevily na přelomu tisíciletí zejména díky televizi. Tento cíl byl myslím spíše splňován než splněn. Na můj vkus bylo v představení příliš málo onoho ukazování a více názorného předvádění blbého. Pokud se ovšem dostatečně často nějakým divadelním ukazovátkem neukáže a neřekne „Hele, tohle je to blbý“, popřípadě „A vidíte? Tohle je ještě blbější“, může se podloudně vynořit v divákovi pocit, že předváděné blbé není úplně blbé, poté, že předváděné je téměř vážně myšlené, čímž může vzniknout zmatek. Při nedostatku vysvětlujícího komentáře v podobě herecky lépe zvládnuté nadsázky, nějaké konfrontační vedlejší linky nebo jasnějšího výtvarného pojetí, zůstane na jevišti pouze více či méně zdařilé ztělesnění žánru latinskoamerické telenovely. Jinými slovy: zůstane pouze předváděné blbé. A to je blbé.

Petr Vodička

DOROTA vs. HOLOTA

- Petr Vydra:** neviděl jsem momenty typické pro telenovelu, závěr byl spíš operetní (hromadná svatba), zatímco pro telenovelu je typické oddalování
- Robert Smolík:** když chcete parodovat, musíte tu věc znát a mít rád, nedokonalost ve znělce je záměrná, nebo to líp neumíme?, pouhý výsměch je málo
- Autor:** když jsem to psal, byl jsem asi první a poslední, kdo se u toho bavil

RE: d'akce

Zradila je inspirace?

Na jevišti je v řadě pět loutkových divadélek s oponkami. Přicházejí lidé. V pološeru. Hraje samba. Lidé dělají, že tančí. Zdají se mladí. Dělají, že zpívají. Pak zajdou. Z divadélek jsou televizní obrazovky. Hlasatelé ohlašují telenovelu. Vtipné nápady. Jednotlivé oponky se vytahují a zatahují. Někdy špatně. To se stává. Probíhají jednotlivé výstupy. Herci dělají, že hrají. Loutky jsou zajímavě stylizované. Znovu hlasatelé. Znovu tanec. Další vtipné nápady. Proč se nebavím?

Parodie na telenovelu je nápad, který, věřím, může mladé tvůrce zaujmout. Ale nepoznal jsem, zda je to opravdu baví. Bavili se, když vymýšleli nápady, scénické řešení, baví je hrát?

Používání postupů telenovely – střídání dialogů dvojic v několika interiérech, ledabylé herectví – neherectví, překombinovaný příběh „plný zvratů“ a neskutečně vleklý temporytmus – bylo až příliš určující pro celé představení. Zůstal stejný pocit vleklé nudy. Byl to záměr? Pochybuji.

Fr

- líbilo. Nejdřív se mi to zdálo dlouhý, ale pak už ne. Jo, loutky jim litaly ve vzduchu.
- docela jsem se bavila, představení bylo velmi zajímavé a připomínalo mi to cimrmanovský humor
- originální pojetí telenovely, ty sice moc nemusím, ale představení mě zaujalo
- loutky a scéna byly dobré, jako vždycky vodPolehni
- potenciál mají, ale není to vypracované
- nepochopila jsem PROČ
- já nebudu mluvit, hrůza
- nešlapalo to, nemělo to koule
- moc dlouhé na ten nápad, jeden díl by stačil

DOROTA:

Jan Žižka, adamité i divadlo na hlavu poražení

V kolonce obsah představení se dozvídáme, že: „...idea této hry vznikla na tvrzi při brigádě, s touhou hrát představení na místě, kudy kráčela historie.“ A jelikož šlo o tvrz, kde Jan Žižka skoncoval se sektou adamitů, tak proč neudělat představení o této temné stránce našich dějin.

Úplně vidím to parné letní odpoledne, kdy po čtyřech pivech člověk oplývá těmi nejlepšími nápady, naštěstí většinu z nich nikdy neuskuteční.

Je až neuvěřitelné, že soubor Na holou tento svůj nápad dovedl do konce. A to s obdivuhodnou vervou. Vytvořil loutky, kulisy. Nazkoušel hudbu, sepsal a naučil se text. A nakonec nám to i zahráli. Je ale také neuvěřitelné jak.

Text, ačkoliv je v dialozích, nemá charakter dramatu. Absolutní je absence jakékoliv situace, motivace, ale i hrdiny.

Jan Žižka i adamité jsou opravdu „demýtizováni“. Jediné, o co jim jde, je plný kalich vína a co nejvtipnější hlášky, které bohužel po nadějném začátku padají velmi často do čtvrté cenové skupiny. Inscenaci nepomáhá ani středověká hudba, která vše překvapivě zpomaluje, ani zajímavé loutky, jejichž nemožnost pohybu se opravdu nemůže nazvat „výraznou stylizací“, vůbec se s ní nepracuje a komika je zde skutečně bezděčná.

Jediná akční scéna bitvy se odehraje za oponou a adamité, ačkoliv by člověk v duchu celé inscenace čekal usmíření společnou pitkou, jsou skutečně upáleni.

Věřím, že v letním podvečeru v autentickém místě „kudy kráčely dějiny“ se museli všichni účinkující a jejich přátelé skvěle bavit, a tak doufám, že slova o tom, že se mladý soubor chce dále učit a rozvíjet nevyletěla jen tak do větru.

DOROTA vs. HOLOTA

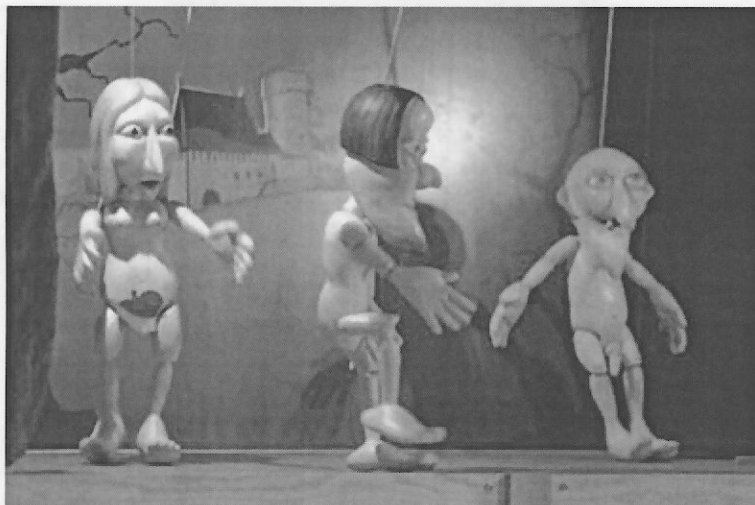
- laciná dehonestace husitů přes chlast a sex
- proč máte scénu, loutky a všechno tak vycizelovaný, když jde o středověk
- prostor byl příliš velký
- na začátku jsem se smál pár vtipům, které vzbudily moji důvěru v představení, ale pak to padalo
- příliš hrubý druh vtipu

RE: d'akce

Husitům na holou

Velmi mě zajímá divadlo, které zkoumá ikony české historie a s hlubokou znalostí věci se jim pokouší kopnout do soklu. A nabídne tak jiný pohled na skutkovou podstatu dějehybných činů osobností či podmaněného davu, než jaké předkládají oficiální verze ládované do hlav nebohých školou povinných. To nebyl tento případ. A pak nemám v oblibě humor zábavních pořadů komerčních televizí. To často byl tento případ. Na děkovačku vylezli vespolek milí lidé. Věřím, že umí i lepší divadlo, a že mi ho někdy v budoucnu i zahrají.

Kosa

- “
- Jsem trošičku rozpačitý. Nevím, jestli zvolili vhodný prostor.
 - Nevím, proč tohle divadlo hráli.
 - Mě se to moc nelíbilo. Špatně jsem viděla, asi špatný prostor. Měli zvláštní způsob mluvy.
 - Škoda, že stínohru víckrát nevyužili.
 - Aktualizační témata, líbilo se mi to, byla to sranda.
 - Zajímavý s historickýho hlediska, opravdu se mi to moc líbilo.
- ”

LAST MINUTE

Netlachejte planě u piva, tvořte! Valderon pro spásu vašich loutkářských duší připravil nenásilně edukativně-didaktickou, velice pěknou a jistě i zábavnou volnočasovou aktivitu. Vyhlásil soutěž - minutové loutkářské hry.

Téma minutových loutkářských her je buď volné, nebo každý den jiné.

A je možné se k nim vracet.

Téma č. 1: Etuda pro dva pivní tácky a prázdnou sklenici.

Téma č. 2: Groteska, v níž účinkují schody, stará paní a nosné trámký.

Téma č. 3: Dramatický rozhovor pro dva hlasy a jedno ticho.

Odměna: na konci LCH. Do té doby v utajení. Hry a hříčky přijímá Valderon v redakci, nebo v bedýnce na recepci v Divadle K. Pippicha.

Potěšení bude na naší, ale díky Valderonu i na vaší straně.

-Čtení na pokračování-

Vyprávění o tom, jak skřeti unesli hrobníka (pokračování)

Gabriel Grub nevládl tělem a nemohl odpovědět.

„Co tady děláš na Štědrý večer?“ zeptal se skřet přísně.

„Přišel jsem vykopat hrob, pane,“ vykoktal Gabriel Grub.

„Kdopak chodí po hřbitově mezi hroby v takovou noc?“ zvolal skřet.

„Gabriel Grub! Gabriel Grub!“ zavřískal divoký sbor hlasů a jejich jekem jako by se tetelil celý hřbitov. Gabriel se ustrašeně rozhlédl – ale nikde nic neviděl.

„Co máš v té láhvi?“ zeptal se skřet.

„Holandskou, pane,“ odpověděl hrobník a trásl se čím dál tím víc, protože ji koupil od pašeráků a napadlo ho, nezastává-li snad tazatel v skřetí říši úřad celníka.

„Kdopak pije holandskou borovičku o samotě na hřbitově v takovou noc?“ zeptal se skřet.

„Gabriel Grub! Gabriel Grub!“ volal opět sbor divokých hlasů.

Skřet zašilhal zlomyslně na zděšeného hrobníka, a pak vzkřikl hlasem ještě silnějším:

„A kdo tedy po právu a po zákonu patří nám?“

Na tento dotaz odpověděl neviditelný sbor nápěvem, který zněl jako hlas početného kůru, jenž doprovází zpěvem hřimavou hudbu starých kostelních varhan – nápěvem, který jako by se k hrobníkovu sluchu donášel na peruti vichru a jako smršť zase zmíral v dálce; ale refrén odpovědi byl stále týž: „Gabriel Grub! Gabriel Grub!“

Skřet se rozšklebil ještě víc než předtím a řekl: „No, Gabrieli, co tomu říkáš?“

Hrobník zalapal po dechu.

„Co o tom soudíš, Gabrieli?“ řekl skřet, klátil roztaženými nohama po obou stranách náhrobku vysoko do vzduchu a pozoroval zakroucené špičky střeviců s takovým zálibením, jako by si prohlížel nejšviháčtější pár wellingtonek v celém Londýně. „Je to – je to – velmi divné, pane,“ odpověděl hrobník, polomrtvý strachy, „velmi divné a velmi pěkné, ale nejlíp snad, abych se vrátil a dodělal práci, pane, kdybyste dovolil.“

„Práci!“ řekl skřet. „Jakou práci?“

„Hrob,“ řekl hrobník.

„He, hrob, he?“ řekl skřet.

„Kdopak kope hroby ve chvíli, kdy se všichni ostatní lidé veselí, a kdopak si v tom libuje?“

A znovu odpověděly tajemné hlasy: „Gabriel Grub! Gabriel Grub!“

„Bojím se, Gabrieli, že si tě mí přátelé žádají,“ řekl skřet a vyplázl jazyk ještě víc než předtím – a byl to jazyk opravdu úžasný – „bojím se, Gabrieli, že si tě mí přátelé žádají,“ řekl skřet.

„S dovolením, pane,“ odpověděl hrobník, hrůzou zdřevěnělý, „nemyslím, že by mě chtěli, pane; vždyť mě ani neznají, pane; nemyslím, že mě ti pánové vůbec někdy viděli, pane!“

„Ó ano, viděli,“ odpověděl skřet, „známe člověka se zamračenou tváří a posupným úšklebkem, který šel dnes zvečera po ulici, pronásledoval zlým pohledem děti a zvláště pevně svíral hrobnickou lopatu. Známe člověka, který v návalu nenávistné zlomyslnosti ztloukl chlapce, protože chlapec se dovede veselit, kdežto on to nedovede. Známe ho, známe ho.“

Tu se skřet hlučně a pronikavě zachechtal, a zatímco ozvěna jeho smích mnohonásobně vracela, rozhodil nohy prudce do vzduchu, postavil se na úzké hraně vysokého náhrobku na hlavu – nebo správněji na samu špičku homolovitého klobouku – přemetl odtud s neobyčejnou svižností salto, snesl se přímo hrobníkovi k nohám a uvelebil se po turecku tak, jak zpravidla sedávají na desce v dílně krejčí.

(pokračování příště)

Charles Dickens: Kronika Pickwickova klubu (redakčně kráceno)

BULLWAHR

LOUTKÁŘI NEVYDRŽÍ!

Zaútočit na Jiráskův Hronov se odvážně pokusil Valderon. Jeho atak se však setkal s posměchem a zbabělostí hraničící se zradou.. „To nevydržíme!“ sténali po některých představeních upocení loutkáři. Zjistili totiž, že by festival mohl místo týdne trvat až do srpna, jak jim vnucoval program Valderonu. Redakce se původně opírala o fakt, že loutkáři nejen navážou, ale i vydrží všechno. Skandálně nízká morálka loutkářů však naštěstí nemohla redakci Valderonu demoralizovat trvale!

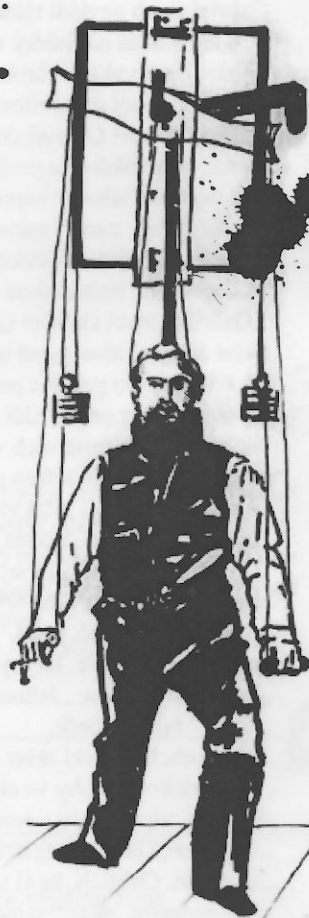
PIRÁTSKÉ KOPIE V OBĚHU!!

Jednu z účastnic LCH nachytil redakční snímkař bez štítu při listování pirátskou kopií Valderonu!!! A to celou hodinu předtím, než byla k dispozici ostatním účastníkům LCH! Někteří podnikavci také údajně začali vybírat nehorázné vstupné na hromadné předčítání z Valderonu. Nebezpečně se šířilo i velmi nepřesné ústní podání jednotlivých článků. To, že bohu, od úst k ústům zkreslo obsah jednotlivých materiálů. Každý necht' si ohledá svoji nepoctivou kostku másla a nevystavuje hlavu přímému slunci. Valderon se distancuje!

FOTO: krycí jméno SMOLAŘ

Valderon

SOUTĚŽ „FOTO:LAJF“!!! Vymyslete popis k této fotografii z vernisáže včerejší výstavy Maňáskový svět! Vaše tipy přijímá Valderon v bedýnce u recepcce nebo ve své redakci!

Valderon testují na loutkách, na sobě a na vás redaktori, korektori, fotografové, grafik a PC toreador: Petra Kosová (Kosa); Petra Kunová (Kuna); František Kaska (Fr); Ondřej Müller (Ond'a) a Michal Drtina (Smolař). Valderon děkuje za spolupráci: Janě Wolfové a Adamu Drtinovi. Některé výtvarné prvky dodal Dodo přezdívaný Michal Urban.